TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office 7th and Commercial St., opposite Post Office

Post Office Address: Toveri, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phones: Office 365; Editorial Department 832.

Entered as second-class mail matter July 13, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Rautatieyhtiöt rautatieläisten järjestöjen kimpussa

Sodan aikana onnistui rautatieläisten järjestöjen edullisten olosuhteitten vallitessa ja hallituksen kontrolloidessa rautateitä puristaa itselleen eräitä palkka- ja työehtoetuisuuksia, jotka jossakin lievässä muodossa korjasivat työläisten olosuhteita. Samalla kertaa pääsivät rautatieläiset tilanteeseen, jossa unioille annettiin virallinen tunnustus ja sopimuksia tehtäessä käsiteltiin kaikkia rautatieläisiä kautta maan samalla kertaa. Tämä oli työläisten näkökannalta katsottuna melkoinen edistysaskel entiseen verrattuna. Se keskitti ja yhdisti työläisten hajanaisia, mutta suuria voimia. Tämä voitto saavutettiin vain siksi, että silloisessa tilanteessa ei valtaluokalla ennenkuulumattoman vilkkaan liikeajan vallitessa ollut aikaa rettelöidä työläisten kanssa. Sillä oli sillä kertaa suuremmat saaliit saavutettavissa. Niinpä tehtiin rautatieläisille, kuten muillekin järjestyneille työläisille siellä ja täällä pieniä myönnytyksiä, joilla saavutettiin sillä kertaa tarkotus — työläiset pysyivät alallaan, tyytyivät niille annettuihin rippeisiin ja jättivät kapitalistit rauhassa toteuttamaan, maailman taloudellista valtaamista.

Päättyi sitten varsinainen imperialistinen suursota aivan odottamattoman äkkiä ja ennenkuin kaikki ne suurisuuntaiset suunnitelmat oli toteutettu, joihin äärettömän laajassa mittakaavassa. Yhdysvaltain kapitalistit olivat ryhtyneet. Yhtäkkiä jouduttiin avoimin silmin katsomaan siihen ammottavaan kuiluun, jonka partaalle sota koko kapitalistisen yhteiskunnan oli syössyt. Osa tästä kokonaisuudesta ei enää voinut välttää tähän kuiluun sortumista ja jäljellä oleva osakin oli siihen arveluttavassa määrässä luisumassa. Tilanne oli maailman työväestölle mitä otollisin, mutta se ei sitä kaikessa laajuudessaan ymmärtänyt käytää hyväkseen, vaan antoi yli aikansa eläneelle valtaluokalle hengähtämisen aikaa.

Työväestön eri osien toisiinsa suhtautuminen oli kaikin puolin sekava ja ennen kaikkea oli sekaannusta huomattavissa voittajamaitten työläisten piireissä. Kapitalistit sitä vastoin kaiken aikaa tiesivät missä niitten yhteinen vihollinen oli. Keinotekoisesti ne pyrkivät sovittelemaan keskinäisiä ristiriitojaan ja kokoomaan voimiaan yhä arveluttavammassa määrässä heräävää työväestöä vastaan.

Missä määrin kapitalistit keskinäisiä asioitaan ovat pystyneet järjestämään ei kuulu tähän aineeseen. Pääasia on että ne yhteisessä hyökkäyksessään työväestöä vastaan kaikilla maailman kulmilla ovat olleet johdonmukaisia ja ehdottomasti solidaarisia. Työväestön järjestöjen pirstoiksi lyömisessä ne ovat unohtaneet kaikki sisäiset erimielisyytensä ja ystävinä ovat liittäneet voimansa yhteen yhteistä vihollista, työväestöä vastaan.

Ensiksi joutuivat hyökkäyksen esineiksi edistyneimmät työväenjärjestöt. Missä ikinä valtaluokka tunsi itsensä kyllin voimakkaaksi hajotti se nämä mitään keinoja valitsematta. Se tunsi tässä tehtävässä tarkoin työväestön keskuudessa vallitsevan hajanaisuuden, tunsi omat voimansa ja työväestön voiman. Taitavasti se noudatti työväestöä vastaan kohdistamassaan hyökkäyksessä roomalaisten ohjetta "ja'a ja hallitse". Se kiihotti vanhoilliset työväenjärjestöt tappelemaan edistyneimpiä vastaan silittelemällä ensiksimainittujen ammattijohtajien päitä ja jättämällä ne toistaiseksi rauhaan.

Erittäinkin Amerikassa saavuttivat kapitalistit tässä suhteessa tarkotuksensa ja juuri rautatieläisten keskuudessa oli tällainen taistelu kiivaimmillaan käynnissä noin vuosi sitten. Yhdessä vanhoillisten rautatieläisten järjestöjen johtajien kanssa hallitus, joka silloin vielä kontrolloi rautateitä, kukisti rautatieläisten keskuudessa toimivat edistysmieliset työväenjärjestöjen alkeet.

Mutta kapitalistien ja niitten hallituksen perimmäinen tarkotus ei ole ollut pysähtyä tähän, vaan niitten päämääränä on kaiken aikaa ollut *kaikkien työväenjärjestöjen hävittäminen.* Tästä ovat vanhoilliset rautatieläistenkin järjestöt tämän vuoden kuluessa saaneet surullisia kokemuksia.

Kun edistysmieliset rautatieläiset "laittomien lakkojen" kukistamisen jälkeen oli erotettu työpaikoistaan, niitten johtajat tuomittu vankeuteen ja niitten järjestöt hajotettu tuli vanhoillisten järjestöjen vuoro. Rautatiet luovutettiin takaisin yksityisten käsiin ja samalla kertaa heitettiin taisteluhaaste vanhoillisille rautatieläisten järjestöille.

Sota-aikana ja aina tähän saakka on rautatieläisten vaatimuksia käsitellyt hallituksen nimittämä työlautakunta, joka sitkeästi vastustaen, mutta olosuhteitten pakosta oli sota-aikana kuitenkin myöntynyt joihinkin työläisten huutavimpiin vaatimuksiin. Kun rautatiet sitten luovutettiin niitten yksityisten omistajien käsiin muodostui tästä virastosta yksi rautatieyhtiöitten voimakkaimmista aseista rautatieläisten järjestöjä vastaan. Sokeasti luottivat rautatieläisten veljeskunnat ja uniot hallituksen työlautakuntaan, jonka päätöksien alaisuuteen ne uskoivat vaatimuksiensa kohtalon. Ne odottivat kuukauden toisensa jälkeen tältä ratkaisua, vaikka kaikki tosiseikat olivat omansa osottamaan, että tämä lautakunta johdonmukaisesti kokosi eri rautatieyhtiöitten hyökkäysvoimia yhteen antaakseen rautatieläisten järjestöille huumaavan iskun.

Vielä senkään jälkeen rautatieläisten järjestöt eivät olleet kadottaneet luottamustaan hallituksen työlautakuntaan kun tämä varhain keväällä oli niille antanut ensimäisen iskun myöntymällä suurimpien rautatieyhtiöitten esittämään palkkojen laskemisvaatimukseen vastoin kaikkia olosuhteitten edellyttämiä työläisten elinvaatimuksia, joka astui voimaan heinäk. 1 p. Hallituksen palkkalautakunta oli työssään perinpohjainen. Se suoranaisesti kehotti kaikkia jäljellä olevia pienempiä rautatieyhtiöitäkin esittämään palkkojen laskuvaatimuksen puolen toista kuukauden kuluessa ja etukäteen ilmotti näille, että jo tehty päätös tulee sallimaan niille myös samat oikeudet työläisten olosuhteitten kurjistamiseen kuin hyökkäykseen aikaisemmin ryhtyneille jo oli myönnetty.

Kehotus tuotti kaikki ne tulokset, joita sen oli laskettu tuottavan ja niin rautatieläisiä vastaan alettu hyökkäys tehtiin kautta koko linjan yhtenäisenä rintamana hallituksen työlautakunnan ollessa sen toiminnan keskipisteenä. Rautatietyölautakunta myönsi maan rautatieyhtiöille oikeuden alentaa työläistensä palkkoja ja poistaa työehtorajoituksia, joista rautatieyhtiöille kaikkiaan koituu toiselle biljoonalle dollarille nouseva "säästö" vuodessa. Se kiskotaan työläisten selkänahasta.

Vanhoillisten rautatieläisten järjestöjen ammattijohtajat tavallaan ovat näihinkin kurjistamistoimenpiteisiin antaneet siunauksensa, vaikkakaan ei virallisesti, sillä ne nostivat uinuvien järjestöjen keskuudessa sellaisen myrskyn, että sitä tyynnyttämään tarvitaan vielä näitten ammattijohtajien koko voima. Asia ei vielä ole tässä suhteessa tullut päätökseen, sillä rautatieläisten järjestöjen keskuudessa siitä lopullisesti päätetään elok. 1 p:ään mennessä. Siitä huolimatta ovat rautateitten työlautakunnan päätökset jo kaikessa ankaruudessaan astuneet voimaan.

Näitä päätöksiä tehtäessä ei rautateitten työlautakunta voinut päästä toivottuun tulokseen ilman yhteistoimintaa rautatieläisten järjestöjen johtajien kanssa. Päätökset oli tehtävä näitten järjestöjen edelleenkin tunnustamisen perusteella ja se ei tyydytä rautatiekorporatiooneja. Rautateitten työlautakunta ei kuitenkaan asiassa voi mennä pitemmälle ja siksi sen on lakattava olemasta sille kapitalistien uskoman tehtävän suoritettuaan. Tästä puolesta on jo olemassa selviä todisteita. Rautatieyhtiöt ovat näet kainostelematta ilmottaneet kysymyksessä olevalle työlautakunnalle, että ne eivät tule täyttämään lautakunnan työläisten järjestöjen kanssa tekemän sopimuksen rautateitä koskevia kohtia, vaan tulevat rautatieläisten järjestöjä lukuunottamatta yksityisesti työläistensä kanssa sopimaan vastaisista työehdoista.

Tämä on suoranainen hyökkäys rautatieläisten järjestöjen olemassaoloa vastaan, sillä se kieltää näiltä järjestöiltä joukkosopimuksien teko-oikeuden ja kuuluu suoranaisesti Amerikan kapitalistien "avoimeen työpajaohjelmaan". Kaikki voimat on pantu liikkeelle rautatieläisten järjestöjen hävittämiseksi ja Amerikan kapitalistinen sanomalehdistö on parhaillaan täynnä asiaa koskevia selostuksia, joitten tarkotuksena on kääntää n. s. "yleinen mielipide" rautatieläisten järjestöjä vastaan.

Syvällisemmin ei ole tarve näihin hyökkäyksiin yksityiskohtaisemmin syventyä, sillä niistä ei ilmene mitään muuta, kuin että "joukkosopimuksien teko on vastoin liikeperiaatteita ja hyvää rautateitten hallintaa", "rautatieläisten järjestöt koettavat vain nylkeä yleisöä, jonka etua rautatieyhtiöt puolustavat hävittäessään unioita", "työväenjärjestöjen olemassaolo vaikeuttaa kilpailua ulkomaitten kanssa maailman markkinoista", jne., joista kaikista vain yksityiskohtaisesti käy ilmi, että eteenpäin pyrkivän imperialismin tiellä ovat kaikki työväestön järjestöt olivatpa ne sitten edistysmielisiä tai patavanhoillisia. Kaikki ne on hävitettävä ennenkuin kapitalismi saattaa tuntea itsensä turvatuksi, sillä mikä sen takaa koska näitten järjestöjen jäsenistö pääsee selville vesille luokkataistelussa ja muodostaa todellisen vaaran kapitalismin olemassaololle.

Rautatieläisten järjestöt ovat jo puolestaan saaneet tästä seikasta tuntuvia huomautuksia, mutta siitä huolimatta eivät nämä kapitalistien tekemät hyökkäykset ole muuta kuin alkusoittoa sille mitä tuleman pitää, sillä uutiset tietävät kertoa, että rautatiekapitalisteilla on varattuna uusia hyökkäyksiä rautatieläisten järjestöjen olemassaoloa vastaan ja rautatieläisten elintason painamiseksi asteelle, jolloin jää kyseenalaiseksi saattavatko nämä enää alistua, vai onko niitten pakko ryhtyä taisteluun ei enää pienten reformien aikaansaamiseksi, vaan elemassaolonsa puolesta. — KEH.

"ETEENPÄIN" SAANUT POSTIOIKEUDET

Eteenpäin tilaajille saapuminen.

Eteenpäin postittamisessa oli alussa kaikenlaisia vaikeuksia. Lehden saapuminen tilaajille oli useilla paikkakunnilla hyvin epäsäännöllistä. Paljon hankaluutta tuotti se seikka, että koko osoitejärjestys oli pariinkin kertaan uudelleen järjestelyn alaisena, joka johtui postiviranomaisilta tulleista määräyksistä ja joka kävi tarpeelliseksi kun ryhdyttiin toimenpiteisiin toisen luokan postioikeuksien hankkimiseksi lehdelle. Vielä nytkin lienee epäsäännöllisyyttä joillakin paikkakunnilla. Tosi kuitenkin on, että nyt lehti menee jo paljon säännöllisemmin kuin alussa.

Vieläkin säännöllisemmäksi ja varmemmaksi tullenee lehden saapuminen nyt, sillä postihallitus on myöntänyt Eteenpäille toisen luokan postioikeudet. Tiedon tästä saimme t. k. 20 p. Hakemus on ollut sisällä noin kolmisen viikkoa. Kaikenlaiset ja monikirjavaiset vastustajamme ovat toivoneet, että lehden lähettämisessä tilaajille ja joissakin tapauksissa ovat ne suoranaisesti koettaneet estää asianomaisilta henkilöiltä ja tilaajilta lehden saantia. Samalla kerralla kun meillä on syytä toivoa, että lehti nyt alkaa menemään säännöllisesti ja että nykyinen järjestelmä nopeasti vakiintuu niin, että lehti kykenee täyttämään suurien työläisjoukkojen uutisiehdenkin tarpeen paremmin kuin mikään muu lehti, me myöskin teroitamme mieliin sitä seikkaa, että lehden tilaajamäärän laajentamiseksi on nyt erikoisesti työskenneltävä ja ovat sille paremmat edellytykset, koska on olemassa luotettavia takeita siitä, että tilaajat saavat lehden säännöllisemmin.

Eteenpäin.

TYÖRETTELÖIDEN TAKIA MENETETTY TYÖAIKA ENGLANNISSA

Englannin työsihteeri MacNamara on raporteerannut parlamentille siitä työajan menetyksestä, joka on aiheutunut työselkkauksista. V. 1919 27,000,000 ja 1921 toukok. loppuun 47,800,000 päivää. T. k. lopulla nousi menetettyjen työpäivien luku 70 milj. — Daily Chronicle.

Tässä kapitalismin hedelmiä. Miljoonia nälkäpäiviä.

— Federal Reserve pankin virkailijat sanovat, että Chicagon piirissä ainoastaan 549 prosenttia tuotantolaitoksista ovat käynnissä. Ne ovat ajaneet suuria työläisjoukkoja työttömyyteen.

JUTUN JATKOA

Patenttipatriootti joutunut kiipeliin

Tuon tuostakin tapahtuu yhteiskunnassamme jotakin sellaista, joka — vaikkakin itsessään vähäpätöistä ja pientä, kuitenkin — on omiaan osottamaan että joku suureksi ja jaloksi oletettu homma, onkin vain tavallista kuolevaista ainesta, joka ei kestä jokapäiväisen elämän koettelemuksissa.

Nytkin taas on New Yorkissa sattunut tapaus, joka siellä on herättänyt suurta huomiota — paljon suuttumusta ja kiukkua n. k. luskereissa, jotka elämäntyökseen näyttivät ottaneen "amerikalaisuuden" nostattamisen työväenaatteen ajajia kohtaan. On käynyt kerrassaan hullusti.

Lainlaatijakunta oli asettanut erään komitean "tutkimaan" Tammanyn vaikutusta New Yorkin kaupungin hallitukseen. Tarkotus oli horjuttaa tämän demokraattisen voimapaikan mahtia. Mutta miten kävi? — Pilkka sattui omaan nilkkaan.

Komitea havaitsi jotakin, jotakin hirveää. Lainlaatijakunnassa oli läpäissyt laki, jonka tarkotuksena oli kohottaa new-yorkilaisten salapoliisien palkkaa ja taata heille pitkäaikainen ja mukava "japi" valtion suosiollisella avustuksella. Ja saadakseen tämän lakiehdotuksen läpäistyksi lainlaatijakunnassa, olivat salapoliisit koonneet 27,000 dollarin rahaston.

Vanha hyvä tapa on että erinäisiä lakiehdotuksia — varsinkin jos niiden kautta tavalla tai toisella päästään yleisiin varoihin käsiksi — näin avustetaan erikoisten toimenpiteiden kautta. Ja niin olivat tehneet salapoliisitkin. He ovat kai niin läheisissä kosketuksissa isoisten meiningeitten kanssa, että ovat nähneet "rahan taivaallisen voiman".

Mutta komitea oli "keksinyt jotakin". Ja koska sen luultiin käyvän sangen kipeästi Tammany'in, jota on totuttu — ainakin julkisissa sen vastustajain lausunnoissa — pitämään kaiken pahuuden alkuna ja juurena, niin julkaistiin heti tämä "keksintö". — Ja silloin syntyi rymy.

Erehdys oli siinä, että pian tuli ilmi että se mies, joka tuota salapoliisien lakiehdotusta hoiteli lainlaatijakunnssa, ei ollut kukaan muu kuin yleisesti tunnettu isänmaa-prosentteri Lusk. Ja häntä oli pakko ruveta myöskin "tutkimaan".

Kun häntä tutkittiin, tunnusti hän että hän ei ole ottanut rahaa salapoliiseilta. Mutta tavaraa hän kyllä oli ottanut. Hän ja hänen perheensä. Lahjotettujen tavaroiden joukossa oli kaksi retkeä Coney Islandiin, kaksi laatikollista sikareja, lompakko (tyhjä), fountainkynä (tyhjä), kaksi laatikollista kukkia ja "setti" hopeaisia pöytäkaluja.

Kun Lusk aikoinaan kävi ankaraa sotaa maamme "sisäisiä vihollisia" vastaan, joihin hän luki kaikki ne, joiden yhteiskunnallinen maailmankatsomus erosi siitä katsomuksesta mikä hänellä sattui olemaan, oli yksi hänen työnsä suuräänisimpiä siunaajia New York Evening World. Nyt on tästä jutusta ollut sekin seuraus, että tämän lehden on täytynyt ruveta hiukan niinkuin kurittamaan sellaista "sata-prosentti-ismiä", jota Lusk on edustanut.

Se sanoo m. m. näin eräässä äskeisessä numerossaan:

"On vaikea uskoa että niin mahtava lainlaatija kuin senaattori Lusk olisi voitu "ostaa" tuollaisesta "hinnasta", mutta useat pienemmät lainlaatijat tässä ja muissa valtioissa ovat olleet pakotettuja vetäytymään yksityiselämään — ja onpa heitä rangaistu lahjusten otostakin — tällaisten "pienten ystävyydenosotusten" vastaanotosta.

Jos nyt oletamme ettei mitään tuon enempää voida saada ilmi senaattori Luskia vastaan, niin sittenkin juolahtaa mieleen ilkeitä ajatuksia sellaisesta kansan palvelijasta, joka alentuu hyväksymään tuollaista "myötätuntoa" sellaisilta, joille jostakin vissistä lainlaadinnasta on suoranaista etua.

Senaattori Lusk on itse asettanut itsensä New Yorkissa edustamaan "sadan prosentin amerikalaisuutta". Tuo lahjuslista, jonka senaattori on tunnustanut, selittää syyn siihen, miksi "sadan prosentin amerikalaisuutta" ei monikaan enää pidä suuriarvoisena.

'Luskerit', 'voittoilijat' ja 'isänmaalla keinottelijat' ovat yhteisvoimin saattaneet tämän 'sadan-prosenttisuuden' oikeutetusti huonoon huutoon."

Niinkin hullusti voi käydä.

Taloudellisen vararikon partaalla

Sen jälkeen kun Yhdysvaltain sosialistipuolue teki periaatteellisen vararikon on sen jäsenmäärä yhtenään huvennut kunnes se Detroitin konventsioonin raportin mukaan oli, kun kaikki turvotukset pois luetaan, laskenut liikipitäen 12,000:een. Tuo surkastunut oportunistien klikki ei millään ponnistuksilla ole voinut peittää tätä tosiasiaa. Työläiset alkavat yhä enemmän vieroa sitä ja amerikalainen pikkuporvaristokaan ei näy äkkäävän sos.-puolueessa sydäntään lähellä olevaa puoluetta, vaikka tämä puolestaan on periaatteellisen kantansa määritellyt kokolailla pikkuporvariston ajatustapaa likellä olevien riitinkien mukaan.

Kun jokin puolue menettää aatteellisen perustansa ja kun sitä kaikilta tahoilta hyljeksitään, alkavat seuraukset sille itselle olla kokolailla arveluttavia. Periaatteellista vararikkoa seuraa näet taloudellinen vararikko hyvin likeisesti kintereillä. Tämän surullisen tosiseikan todellisuus alkaa Amerikan sosialistipuolueellekin sangen kouraan tuntuvalla tavalla kangastella silmäin edessä. Sosialistipuolueen sihteerikin sen jo on saanut kiikariinsa ja ryöstömiehen inventeerauksen uhatessa hän vieläkin kerran kääntyy vetoomuksella jäsenistön puoleen koettaen saada sitä kukkaronsa nauhoja hellittämään. Vetoomus on päivätty heinäk. 12:na p. Chicagossa ja lainaamme siitä seuraavat hälyyttävät kohdat, joita ei itse Raivaajan Simokaan voi toisiksi muuttaa:

"Kansallinen konventsiooni äänesti Detroitissa yksimielisesti kahdenkymmenen tuhannen dollarin turvarahaston keräämisen puolesta kansallisen viraston ylläpitämiseksi ja sen estämiseksi tulemasta suljetuksi kannatuksen puutteen takia. Vetoomuskirje, jonka konventsiooni laati ja minun tekemäni raha-asemaa koskeva selostus, josta käy ilmi tämän rahaston tärkeä tarpeellisuus ja menettelytavat sen keräämisestä ovat julkaistuina kesä- ja heinäkuun Socialist Worldin konventsiooninumeroissa, jotka saapuvat teidän käsiinne muutaman päivän kuluessa.

"Liitän täten kirjeeni matkaan useita keräyslistoja tätä rahastoa varten, jotka tulee jakaa heti. Osaston ei tulisi luottaa kokonaan näitten listojen sattumavaraiseen levittämiseen, vaan sen tulee heti nimittää erikoiskomitean käymään puhuttelemassa jokaista jäsentä, tai myötätuntoista henkilöä, jonka tiedetään olevan hyvässä rahallisessa asemassa ja vakavasti kehottaa näitä uhraamaan varojensa ja pääkortteerin aseman edellyttämän vakavuuden mukaan.....

"Otto Branstetter,
"Toimeenpaneva sihteeri".

Kirjelmän matkassa seuranneitten keräyslistojen takapuolelle on sitten painettu Detroitin konventsioonin laatima päätöslauselma, josta lainattakoon seuraavat asiaa valaisevat kohdat:

"Seurauksena konventsioonin toimeenpanevasta istunnosta päätettiin, että järjestön on kolmenkymmenen päivän kuluessa kerättävä ainakin kaksikymmentä tuhatta dollaria kansallisen viraston heti paikalla tapahtuvaa pelastamista varten.

"Tähän toimenpiteeseen ryhdyttiin sen jälkeen kun toveri Branstetter, meidän kansallinen toimeenpaneva sihteerimme, oli ratkaisevasti edustajille osottanut, että kansallinen virasto ei ollut ainoastaan kaksikymmentä tuhatta dollaria velassa ja sen luotto ehdottomasti tyyten kulutettu loppuun, vaan myöskin, että ellei apua nopeasti saada, niin edessä ei ole muuta tietä jäljellä kuin luopua kansallisesta virastosta..... Tämä on yksinkertainen, kaunistelematon selostus siitä mitä todella tapahtui toimeenpanevassa istunnossa ja kirjaimellisesti totuuden mukainen kuva puolueen rahallisesta asemasta. Häikäilemättä sanoen se merkitsee tätä — joko me keräämme ei pitemmän kuin kolmenkymmenen päivän kuluessa ainakin kaksikymmentä tuhatta dollaria, taikka sitten kansallinen virasto lopettaa toimintansa ja sulkee ovensa. Mitään välikurssia ei ole olemassa. Tämän tulee ymmärtää....."

Julistuksen alla on sitten joukko nimiä, joista suomalaisilta näyttävia: Henry Puranen, Jacob Ojala ja G. Mäkelä.

Olemmeko valmiit?

Proletaariluokan voimien kokoamisen välttämättömyydestä kirjottaa Suomen Työmies seuraavaan tapaan:

Kapitalistisen mailmantalouden nykyinen vaihe toteaa, ettei voi tulla kysymykseenkään sen "jälleen rakentaminen". Etevimmätkään reformistit, parhaimmatkaan teoreettiset viisastelijat eivät näytä löytävän tehokkaita keinoja normaalisen olotilan palauttamiselle ja työväenluokan tyynnyttämiselle. Ei kauniit sanat "rauhallisesta kehityksestä" enää tehoa kärsivään köyhälistöön. Ei vetoamiset porvariston inhimillisyyteen rauhoita verille silvottua proletariaattia, sillä niin täynnä on köyhälistön kärsimysten malja.

Työväenluokan kärsimykset pohjautuvat syvälle. Kapitalistit imperialistisella politiikallaan ovat tämän pohjan työläisten ruumiista rakentaneet. He ovat leikkineet työläisten kanssa "isänmaan puolustuksen" nimessä, jolle on antanut siunauksensa shauvinismin myrkyttämät "työväen johtajat".

Mutta työväenluokka on vihdoinkin alkanut huomata tämän rikollisen menettelyn. Ja niin taistelu on muuttunut työn ja pääoman, imperialismin ja kommunismin väliseksi taisteluksi. Sitä käydään yhä lisääntyvällä kiihtymyksellä — siitäkin huolimatta, vaikka johtajat tuon tuostakin pettävät rehellisiä työläisjoukkoja — kaikissa kapitalistisissa maissa. Kaikkialla esiintyy miljoonia työläisiä työttöminä ja lakkolaisina sosialistisen yhteiskunnan puolesta mieltään osottaen. Se kauhistaa porvaristoa, kun köyhälistö sittenkin liikehtii, vaikka vallassaolevan luokan käytettävänä on ei ainoastaan kirkot, papit ja opettajat mutta myöskin muu sivistyneistö, intelligenssi myy apuaan muutamista penningeistä porvarillisen maailmanvallan tukemiseksi.

Kun normaalisaarnat "vanhasta sivistyksestä" eivät yksin auta, saalistavat porvariston asehurtat ohranoineen kaikissa maissa tuhansittain työläisiä "laillisuuden" nimessä vankikomeroihin. "Johtajia" etsivät, sillä he luulevat näiden "vaarattomaksi" tekemisellä luokkavaltansa säilyttävänsä. Mutta jokaisen "raivatun johtajan" sijassa on kohta kymmenittäin uusia aatteensa puolesta uhrautuvia työläisiä jatkamassa edeltäjiensä työtä.

Ja näin ollen, kun vielä lisäksi valkoisten "parhaimmat" vapausjuhlissaan terottavat "uhkaavasta vaarasta", on meidänkin maamme porvariston taistelu olemassalostaan muodostumassa epätoivoiseksi kamppailuksi. Toreilla ja harjoituskentillä kiväärit välähtelevät komennuksien kaikuessa: "valmiit"! Jokainen komennus, jokainen pistimenvälähdys on tarkotettu "tarpeen tullen" työläisten sydämiin. Mutta se ei estä vain kapitalismin rappeutumista. Joka päivä kriisi yhä vain pahenee. Aina laajenevassa tahdissa tapahtuu tehtaiden sulkemisia "kannattamattomuuden" y. m. syiden takia. Työttömäin luku yhä lisääntyy. Ja tämän tuhansiin nousevan työttömien armeijan ja näiden onnettomien perheiden puute ja kurjuus kasvavat hirvittävästi.

Tämä kaikki todistaa kapitalismin katastroofimaisen luhistumisen lähestymistä, josta sekasorrosta on ainoana pelastajana proletariaatin rakentama kommunistinen talouselämä. — Olemmeko valmiit tämän uuden kulttuurin rakennustyöhön? Onko jo henkistä pääomaa hankittuna riittävästi? Ja kuuluvatko kaikki työläiset punaseen rintamaamme? Joltisellakin tyydytyksellä voidaan merkitä kaupunkien y. m. liikekesuksien työläisten valppaus. Mutta maalaisköyhälistö! Kuuleeko se ajankutsua? Tietävätkö talonpojat ja torpparit, että aukko rintamassamme on juuri heidän kohdallaan, heidän talonpoikien, joita kapitalismin ies painaa yhtä raskaasti kuin palkkatyöläisiä ja proletarisoituva virkamiesluokka! Tunteeko se asemansa Miettiköot hekin — "sivistyneenä" luokkana — mistä johtuu heidän ja koko pikkuelöläjäluokan puute ja kurjuus! Ajatelkoot, eikö sittenkin ole ihmiskunnan ainoa pelastaja imperialistien aiheuttamista verivirroista proletaarinen maailmanvallankumous.

Kuten sanottu, työväenluokkaan kuuluvia harhailee vielä paljon rintamamme ulkopuolella. Erittäinkin maalaisköyhälistö, joka kaikkein raskaimpana tuntee porvariston diktatuurin painon, odottaa vain "kehityksen kulkua". — Mutta sittenkin, vaikka porvaristo mitä hirvittävimmällä tavalla on miekkoineen kurittanut köyhälistöä ja edelleen kurittaa saalistamalla kansamme parhaimpia vankikomeroihin sekä kesyttäen työväenluokan heikoimpia sieluja viinapullolla, sittenkin köyhälistön "uudesti syntyminen" on tapahtunut ihmeteltävällä nopeudella. Ja edelleen tämän kaiken näemme jatkuvan siten, että yhä suuremmat ja suuremmat työläisjoukot rientävät kommunistisen internationalen punasen lipun juurelle; sen lipun, jonka ympärille ovat keskittyneet marxilaisen luokkataisteluhengen elähyttämät aatteelleen uskolliset työläisjoukot.

Vaikka voimamme jälleen kasvamistaan kasvaa, rintamamme yhä lujittuu, emme kuitenkaan saa tuudittautua siihen uskoon, että olisimme valmiit siihen suureen historialliseen tehtävään: köyhälistö-kumoukseen, johon aika meitä kiiruhtaen velvottaa. Ei ainakaan se sitä todista, kun vielä suuret työläisjoukot — ikävä kyllä järjestyneinäkin — porvariston esimerkkiä seuraten kahlaavat viinavirroissa ja siten häväisevät aatteensa puolesta sortuneiden tovereiden muistoa. Vielä vähemmän tämän valmiiden puolesta puhuu se, kun kaikkialla kapitalismin ikeessä huokaava köyhälistö liikkehtii ja "meidän" maamme työväenluokka odottaa vain "kehityksen kulkua". Nyt ei ole aikaa "odottamiseen". Meidän on kuljettava käsikädessä muiden maiden työläisten kanssa!

Työläistoverit! Sanoista tekoihin! Hetket ovat kalliita, sillä työttömien joukot kuolevat nälkään ja rakkaat toverit vankikomeroissaan menehtyvät. Jokainen vartiopaikalleen! Meidän on oltava valmiit. — A. R—i.

ULKOMAILTA

Valkonen diktatuuri rehoittaa Ranskan siirtomaissa

Pariisin "La Revue Communiste-sa" selostaa eräs alkuasukastoveri Indo-Kiinan oloja, jossa 20 miljoonaa riistettyä huokaa kapitalistisen ikeen alla. Hän kirjoittaa m. m.: "Indokiinalaisilla ei ole minkäänlaisia kasvatus- ja toimintavälineitä. Suomen